

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ОТАМАНОВІ ЗЕЛЕНОМУ – 130 РОКІВ!

16 грудня в Національній бібліотеці ім. Ярослава Мудрого відбувся вечір пам'яті отамана Зеленого (Данила Терпила), під час якого було презентовано 4-те видання книжки Романа Ковалю "Отаман Зелений", що вийшло за фінансової підтримки Олега Ситюка зі Львова та Благодійного фонду Івана Омелянюка "Волинь-Україна".

Прологом до вшанування стала мелодія сурми Данила Перцева, учасника гурту "Хорєя козацька". На неї відгукнувся тулумбас Романа Боровика, сотника Історичного товариства "Чорних запорожців".

І дійство почалося!
"Українське село вливалось в Золотоверхий Київ – свою столицю, чорнозем змивав чужинецький намул, – Сергій Архипчук зачитав спогад командира Гордієнківського кінного полку Всеволода Петріва про зеленівців. – Українська мова перестала бути контрреволюційною... То був не сон. Я бачив ці веселі та грізні лави".

Відзвувалася бандура Тараса Силенка:
Грай, сурмо, грай! Козаків збирай!
А ти, батьку-отамане, броду пошукай!

– Люди добрі, покажіть, хто з них палій, хто підпалював хати ваші? – почувся голос отамана Зеленого.

Селяни в кожному комсомольці бачили палія. Ті ж заперечували. – Ну, так-от, – сказав отаман, – ведіть їх, хлопці, до кручі, і з кручі нехай стрибають у Дніпро. Попереджаю: будемо, як тільки стрибнете, і на льоту, і в Дніпрі стріляти по вас. А Господь Бог знає, хто підпалював хати, а хто ні. І того, хто не підпалював, Господь винесе на лівий берег Дніпра.

Так, стрибаючи, багато загинуло тоді в Дніпрі і на льоту. А хто їх кликав сюди?!
А пісня вже летіла над Дніпром. Її виконала Іляна Гайдук:

А у неділю вранці-рано вдарили гармати – То Зелений Україну почав визволяти.

Ой гримнуло у Трипіллі – в Каневі лунає;
Отаману Зеленому й Дніпро помагає.
Пливуть Дніпром комуністи – і спілі, й неспілі...
Не хоче їх риба їсти, бо осточортіли...

Народна артистка України Галина Яблонська зачитала новелу Романа Ковалю "Люби ворога, як самого себе?": "Господиня перелякалася скривавленого незнайомця, але, коли побачила, що той ледь тримається на ногах, її чуйне серце налилося жалем. Окупантові допомагала щиро – нагріла води, обмила й перев'язала рани, дала білизну, попраля сорочку, нагодувала, ще й хліба дала на дорогу. Мабуть, і перехрестила, щоб з цим дідьком у дорозі нічого не сталося... Невдовзі червоний командир повернувся до виконання своїх кривавих обов'язків. На чолі роти він не раз бився проти українських повстанців, серед яких, може, були й син та чоловік тієї сердечної титоньки".

"У Халепі трупи бандитів поскидали у глибоку яму, – це вже Сергій Архипчук читав інший фрагмент книжки Романа Ковалю. – Козаки змусили полонених скакати у сухий колодязь – на трупи поплічників. Багато їх там набилось. Як хрущі копошилися. Деякі майже до верху дотягувалися, так ім... того... руки... – і Андрій Воловченко, 1911 р. н., який на власні очі бачив кінець комунарів, змрявшившись, махнув правицею, ніби шаблем".

Ведучий вечора Роман Коваль розповів, як отаман Зелений 15 липня 1919 р. в Переяславі скасував Переяславську раду. А Валерій Мартишко прочитав поему "Переяславська рада отамана Зеленого", яку написав спеціально до 130-ліття отамана Зеленого.

А поперед старшин – отаман Зелений,
З посмішкою на вустах, грізний і веселий!

"Пісню про отамана Зеленого" Сергій Василюк і Тарас Силенко виконували вже не раз, а в цей вечір вперше заспівали її разом.

Богуслав понад Россю і Корсунь в боях стугонять.
Біла Церква гримить – москалів блискавицями стріла.
Наш отаман як грим: у Черкасах сідає коня,
Над Дніпром пролетить, у Таращі розпростує крила.

Актриса Київського академічного театру на Липках Христина Микитин зачитала новелу Романа Ковалю "Радість була безмежна": "1938 року над Трипіллям та іншими селами, які давали людей до війська Зеленого, знову зібралися чорні московські хмари: в тюрми кидали всіх, кого ще не встигли пересадити... Остерігаючись репресій, люди кинулися нищити фотографії, листи, документи, бо за них могли арештувати... Після війни дочка Надії Андріївни, Галя, викопала фотокартки. Та замість очікуваної радості зустрічі з рідними її охопив розпач – світліни "потекли"... І ось 2008 року Галина Петрівна, вже не Мартиненко, а Жаворонкова, вже не юна, а 78-річна, отримала з Києва від сестри Софії, 1942 р. н., бандероль. У ній була книжка "Отаман Зелений". Усі починають читати книги з фотографій. Так зробила і Галина Петрівна. Серед земляків знайшла вона й образи рідних, які, здавалося, навіки втрачено. Радість її була безмежна!"

У той вечір промовляли земляки отамана Зеленого – поети Михайло Горловий і Тетяна Лемешко. Добрим словом згадала отамана Зеленого й к. і. н. Інна Старовойтенко. Присутні щиро вітали нащадків отамана Зеленого – онучку його рідного брата Григорія Оксану Цедик та її сина Славака, правнучок рідної сестри отамана Софії – Ніну та Ольгу, а також Ніну Цветкову, онучку Федора Петриченка, начальника кулеметної команди отамана Зеленого.

Згадали і Юлію Криницьку, завідувача Національної бібліотеки в 1918 – 1919 роках, та її чоловіка Юрка Гриня. Обидва – дітячі Цупкому. Їх 28 серпня 1921 р. російські окупанти засудили до смерті.

Полеглих пом'янули хвилиною мовчання.

Естафету збройної боротьби в отамана Зеленого та інших повстанців нескореної України перейняли воїки АТО, як прийшли вшанувати легендарного отамана. Від імені борців воюючої України виступали командир "Легіону Свободи" Олег Куцин, захисник Донецького аеропорту Микола Тихонов і доброволець батальйону "Донбас" Володимир Дереведвідь, який прийхав на цей вечір з Бахмута. Сьогодні він – директор української книгарні "Еней". "Еней" – це псевдо Антона Цедика, який загинув в Іловайській котловані. Його прадід – із Трипілля, він представник великого повстанського роду Цедиків, козаків отамана Зеленого.

Від імені "Руху захисту української мови" промовляв Іван Омелянюк, який допоміг видати книжку "Отаман Зелений" та здійснив понад 600 річних передплат газети "Незборима нація". А завершився вечір спільним виконанням пісні "Ой у лузі червона калина". На думку Тетяни Лемешко, "в серцях багатьох присутніх цей вечір залишив яскраві спогади і світлу пам'ять про отамана Зеленого".

ВОЛИНСЬКИМ КОЗАКАМ СЛАВА!

Благодійний фонд Івана Омелянюка "Волинь-Україна" вже тривалий час допомагає видавати газету "Незборима нація", а ще на значні суми здійснює передплату нашого видання. Ось і на 2017 р. Благодійний фонд Івана Омелянюка передплатив газету "Незборима нація" для всіх бібліотек державного значення, університетських, центральних бібліотек, всіх бібліотек для юнацтва Львівської, Івано-Франківської, Волинської, Вінницької, Сумської, Дніпропетровської, Закарпатської областей, центральних та районних бібліотек Донецької, Луганської, Чернігівської, Житомирської, Черкаської і Хмельницької областей, районних і шкільних бібліотек Києва. Разом понад 600 передплат! І 4-те видання дослідження "Отаман Зелений" вийшло за підтримки Івана Омелянюка та нашого товариша зі Львова Олега Ситюка, до слова, теж волинця.

Отже, шана і подяка волинським козакам!

Подяку висловлює й Іванна Щербина, керівник Центральної районної бібліотеки Солом'янського району м. Києва. Ось що вона написала: "Шановний добродію Іване! Щиро дякуємо Вам за щедрий дарунок – можливість читати газету "Незборима нація"! Сьогодні люди все більше й більше починають цікавитися видатними українськими історичними посталями, подіями, хочуть розуміти, що відбувається зараз у контексті Визвольного руху, – і тут кращого помічника, аніж газета "Незборима нація", не знайти!"

Наша бібліотека уже декілька років отримує "Незбориму націю", і я вже з досвіду можу сказати, що

люди, котрі починають її систематично читати, – змінюються. Змінюються світобачення, погляд на історію, на трактування знакових подій і явищ, людина починає ідентифікувати себе з українською нацією, усвідомлювати себе частиною громади, яка здатна брати на себе відповідальність за власне життя. Коли люди читають таку газету, в них посилюється відчуття належності до свого народу, відчуття потрібності своїй землі і десь із глибини душі проявляється патріотизм, виникає бажання робити щось корисне і потрібне для своєї країни. Тому щиро дякуємо, що допомагає багатьом розгубленим повертати їхнє українське обличчя, що у простих людей, попри всі сьогоднішні труднощі, додається віри й переконання, що вільна Українська держава – це наша єдина дорога до гідного життя".

Роман КОВАЛЬ

На світлині: Іван Омелянюк виступає на вечорі пам'яті отамана Зеленого. Київ, 16 грудня 2016 р.

Дорогі українці!

Нас усіх об'єднує тривога за долю рідного народу. У владі є багато людей, які чужі для України, та ще й думають мовою країни-агресора, говорять нею у приватному, а часом і в суспільному житті. Ім байдужа доля української культури, української мови, української мови. Їхня політика привела до того, що ми й у самому серці України почувалися чужинцями. Тому ми й об'єдналися в "Рух захисту української мови", об'єдналися в нації не тільки захистити українську мову, а й повернути їй панівне становище в нашій державі – як того вимагає Конституція України.

Ми хочемо виконання статті 10 Конституції України: "Держава забезпечує всебічний розвиток і поширення української мови у всіх сферах суспільного життя на всій території України".

Кожна людина прагне душевного комфорту, душевного спокою

ДОРОГІ ДРУЗІ!

3 січня 2017 р. виповнюється 20 років із Дня створення Історичного клубу "Холодний Яр", а точніше – 20 років нашої праці з відновлення історичної справедливості до борців за волю України.

Запрошуємо членів нашого клубу взяти участь у святі, яке від-

і затишку, тому ми й прагнемо повернути українському народові рідне мовне середовище.

У час, коли наші сини і брати зі зброєю в руках б'ються проти "русково міра", ми повинні творити свій український світ з його прекрасною мовою і вимовою.

Або наша держава набуде українських рис і змісту, або "руській мір" Путіна з його жорстокістю і безправністю поглине нас і російський столовий Хам запанує в Києві.

Життя нації – в дії, безсмертя – у слові. Всі, хто об'єднався в "Русі захисту української мови", сповідують цей принцип. Отож щира подяка тим, хто в цьому році творив навколо себе Україну!

Вітаю всіх, хто не припинив боротьби, а наступного року планує подвоїти зусилля, щоб наша мова залунала над Україною.

Кого мова, того й влада!
Слава Україні! Слава борцям за неї!

Іван ОМЕЛЯНЮК

будеться в Києві на День соборності, 22 січня. Про місце проведення можна дізнатися у мене.

Початок реєстрації о 10.00. Конференція – 11.00 – 12.00. Концерт – 12.00 – 13.00. Частивання – 13.00 – 14.00. Продовження концерту і дружнє спілкування – 14.00 – 17.00. До зустрічі!

Роман КОВАЛЬ

СТЕПАНОВІ ПЕТРАШУ 90 РОКІВ!

Степан Миколайович Петраш народився 14 січня 1927 р. в селі Залукві Галицького району Івано-Франківської області. 1943-го,

навчаючись у гімназії, вступив у Юнацтво ОУН. 1944 року став до лав УПА, у відділі "Чорний ліс".

"Районний референт СБ "Артем" (Михайло Нагнибіда) зажадав від обласного проводу ОУН направити в його групу двох "студентів", – згадував Степан Петраш, – мене ("Данилка") та Івана Лисака-"Шугая". Ми проводили розвідку та контррозвідку. В нашу групу входила легендарна розвідниця Ольга Чемерис-"Дніпрова". Бойове хрещення я одержав у бою з мадярами в лютому 1944 року". Бився Степан і між селами Комарів та Сокол Галицького району, а наприкінці лютого 1944-го – з відділом гестапо на поромній переправі через р. Лімницю. "В тому бою було знищено 26 гестапівців", – розповідав він.

Восени 1944-го Степан узяв участь у боях з відділами НКВД біля с. Тязів і між селами Майдан і Вікторів.

Хлопцями врізалася в пам'ять зустріч у Чорному лісі з командиром УПА тактичного відділу № 22 полковником Васиєм Андрусом-"Різуном"-Греготом", курінним УПА Володимиром Чав'яком-"Чорнотою" і крайовим референтом пропаганди Марком Бославом (Михайлом Дяченком). Тоді, в лютому 1946 р., сотні УПА були оточені військами НКВД. Були люті морози і великі сніги. Зустріч відбулася в хаті господаря на околиці с. Павелче. Вирішувалося питання прориву з оточення. Командири були рішучі та суворі. Під командуванням "Різуна" повстанці пішли на прорив

і вирвалися з оточення, а "Різун" загинув.

11 березня 1945 р. на конспіративному зв'язку в с. Залукві Степан Петраш через зраду потрапив у засідку. Засуджений військовим трибуналом НКВД на 10 років позбавлення волі (з 22 квітня 1945 р.) та на 5 років позбавлення громадянських прав. Покарання відбував у Воркуті, де 1953 року взяв участь у повстанні.

Звільнений 5 жовтня 1954 року. До України повернувся в 1972-му.

З 2000 р. Степан Петраш очолює Станцію ветеранів ОУН-УПА Калущини. З ініціативи ветерана та під його керівництвом побудовано меморіальний хрест "Різун" (на місці його загибелі), пам'ятники повстанцям УПА (18 осіб), пам'ятник Ярославу Мельнику-"Роберту", арку-монумент у секторі захоронення учасників Визвольних змагань міського кладовища Калуща.

Степан Миколайович, попри вік, активно проводить патріотичну роботу серед учнівської молоді. У травні 2016 р. з ініціативи Калущкої міської організації ВО "Свобода" сесія міської ради присвоїла йому звання Почесного громадянина м. Калуща.

Дорогий батьку Степане! Прийміть щирі вітання з нагоди ювілею.

Спасибі Вам за життя, присвячене боротьбі за вільну Україну! Ви йшли в бій без вагань. За це Вам – довічні дяка і шана! Слава Україні! Козакам слава!

Роман КОВАЛЬ,
Ігор СМЕТАНСЬКИЙ

НАТАЛЦІ ОСЬМАК – 75 РОКІВ
ЩИРО ВІТАЮЧИ НАТАЛКУ ОСЬМАК, ДОЧКУ ГОЛОВИ УГВР,
ІЗ 75-ЛІТТЯМ, ВМІЩУЄМО УРИВОК З ЇЇ БІОГРАФІЇ

Завдяки йому Кирило Осмак, співпрацюючи з українським протинімецьким підпіллям, похідними групами ОУН, міг допомагати підпіллям харчами...

Наприкінці вересня 1943 р. наша родина виїхала на Захід. Ми зупинилися у Львові. Тут батьки познайомилися з багатьма втікачами з Києва, Харкова, Дніпропетровська. У жовтні 1943 р. батько мав зустріч з Андрієм Шептицьким.

Деякий час Кирило Осмак був працівником Українського Центрального Комітету, а з початку грудня 1943 р. за дорученням оунівського підпілля почав працювати директором Стрийського окружного товариства "Сільський господар". Його посада давала можливість вільно їздити краєм, відвідувати відділи УПА, старшинські школи, зокрема старшинську школу "Олені", яка у квітні 1942 р. діяла на горі Яворина на Станіславщині.

У березні 1944 р. наша родина переїхала до м. Сколе. ("Пригадуєш холодний березень 44 року, коли ми їхали до Скольного?" лист до мами від 2 березня 1957 р.).

Кирило Осмак став учасником ініціативного комітету зі створення державницького органу, що мав очолити боротьбу українського народу проти окупантів, який згодом було названо Українською Головною Визвольною Радою.

11 – 15 липня 1944 р. на Самбірщині відбувся Великий Збір УГВР. Територію, на якій проходив Збір, охороняв курінь "Різуна" –

Василя Андруска. Делегати, що прибували на Збір, проходили, сказавши пароль, через два пропускні пункти. Один з них охороняв сотенний "Нечай" – Михайло Фридер, другий – чотовий "Семків" – Ярослав Шпигаль.

Охоронні бойки УПА та учасники технічного обслуговування приготували всі приміщення будинку лісника для прийому делегатів Збору.

На першому поверсі були організовані спальні, ідальня і кухня. На другому поверсі лісничівки була зала нарад, на стінах якої повісили портрети Тараса Шевченка, Івана Франка та Євгена Коновальця, а проти стола президії на килимі висів вирізьблений з дерева герб-тризуб.

На стриху будинку, в лісі й на галявині біля лісу в наметах розташувалися охоронні бойки.

Великий Збір працював 5 днів, на ньому була створена Українська Головна Визвольна Рада.

Кирило Осмак обраний Президентом УГВР, Роман Шухевич – Головою Генерального секретаріату УГВР, були прийняті Платформа, Устрій, Універсал УГВР і затверджена Присяга воюючої УПА.

Президент УГВР Кирило Осмак-"Горнякський" і голова Генерального секретаріату УГВР Роман Шухевич-"Лозовський" від імені УГВР склали присягу перед українським народом...

Продовж. у наступному числі
"Незборимої нації"

Наталія ОСЬМАК

"ЛИСТИ, ЛИСТИ..."

"Книга не дає вмерти героям"

Пане Романе, в youtube'ї подивився Ваш фільм про отамана Зеленого. Після перегляду зайшов у книжковий магазин, запитав, чи є про отамана книжка. Мені швидко принесли 3-тє її видання.

Що мені в ній сподобалося? Цікавий стиль постійно підтримує інтерес. Автор розповідає не тільки про отамана, а й про його соратників. Це дає можливість осмислити події. Оживляють

книжку і світліни. А найголовніше – книга не дає вмерти героям. Вони продовжують жити у свідомості українців. За це Вам і подяка.

Володимир ШЕВЧЕНКО
Дніпро

Лавочка... із
"ЗАПОВІТОМ"

До Києва я приїхала на Покрову, щоб узяти участь у марші Героїв. День був гарний, сонячний. Душа раділа.

Відпочивши, пішла в сквер Тараса Шевченка. Присіла на лавоч-

ці. Коли вже встала, побачила на ній якийсь текст. Придивилася... І стало мені зле! Бо на лавочці – Шевченківський "Заповіт"! Не можу збагнути, якому "естетові" могла прийти в голову ідея – так вшанувати нашого Пророка! Невже не відав, що творить?..

Отак вшановано Пророка в Києві!

Це диверсія духовного плану, чергове приниження українців: сидайте на свій "заповіт" одним місцем і мовчіть!

Валентина ІГНАТЕНКО
Херсон

2 СІЧНЯ ГАЛИНІ ЯБЛОНСЬКІЙ...
16 ГРУДНЯ 2016 Р. НАРОДНА АРТИСТКА УКРАЇНИ
ГАЛИНА ЯБЛОНСЬКА ВЗЯЛА УЧАСТЬ У ВШАНУВАННІ
ОТАМАНА ЗЕЛЕНОГО З НАГОДИ ЙОГО 130-ЛІТТЯ,
А ВЖЕ 2 СІЧНЯ ЇЇ САМІЙ ВИПОВНІТЬСЯ...

Справжнє прізвище отамана Федір Артеменко. Він чоловік місцевого, з Гостомеля. А бився він з прибульцями з Росії, які встановили в Україні кривавий окупаційно-терористичний режим. Ліквідував отаман і російських покидьків – братів Курдюкових (один катував ірпінців на посаді парторга, інший – як голова ревком).

Звичайно, ми, ірпінці, маємо встановити пам'ятник отаманові. А поки випала можливість назвати одну з вулиць Ірпеня йому ім'ям. Та за цю можливість довелося запекло боротися, зокрема і на засіданні комісії з питань збереження історико-культурної спадщини, найменувань та пам'ятних знаків при виконкомі Ірпінської міської ради.

Після прийняття Закону про декомунізацію прихильники СРСР уже не можуть зберегти комуністичні назви вулиць. Але силкуються не допустити увічнення пам'яті героїв, які вбивали московських окупантів. Ці "діячі" пропонують "романтичні" назви – Кленова, Калинова, Соснова, Ярова... Аби тільки в топонімії міста не було імен українських героїв.

Тому потрібен закон про увічнення пам'яті тих, хто боровся за свободу України.

Я опублікував свої пропозиції в газеті "Ірпінський вісник", зазначивши, що про нашого героя-зем-

ляка можна прочитати в книзі Романа Ковалю "Отаман Орлик" і в моєму підручнику для ірпінських шкіл "Історія рідного краю. Приірпіння". Обидві книги є в Ірпінській бібліотеці. Там є краєзнавча кімната. Але "Отаман Орлик" я в бібліотеці не побачив. Подаровану Романом Ковалем книгу не спромоглися знайти бібліотекарі на чолі з директором Оленою Циганенко. Згодом я виявив "Отаман Орлик" в читальному залі, у вітрині нижче колін.

"Історія рідного краю. Приірпіння" теж кудись зникла на багато місяців. Зникла вона і в дитячій бібліотеці. Натомість на чільному місці в обох бібліотеках виставлено переповнені помилками книжки Олени Пляксіної...

Але все-таки вулицю Кутузова, яка на околиці Ірпеня, назвали на честь отамана Орлика. На жаль, втрутилася працівниця відділу архітектури Алла Мотовиловець. Ця пані заявила, що вулиці на вимогу Міністерства юстиції треба називати одним словом. Тому в Інтернеті вже з'явилося повідомлення, що в Ірпені є вулиця Филипа Орлика. Тим більше що на центральній площі Ірпеня встановлено погруддя гетьмана Филипа Орлика. Цікаво, що водночас в Ірпені з'явилися такі назви вулиць – Авіаконструктора Антонова і Ветеранів Афганістану. Тут чомусь вимога Міністерства юстиції називати вулиці одним словом не поділяла.

А закінчу доброю новиною: в Ірпені на вулиці Слов'янській, що в центрі міста, створено бібліомурал. Художник Микола Філімонов зобразив на стіні величезну книжкову полицю. Назви книг підбирав я. Тепер тут стоїть книжка Романа Ковалю "Отаман Орлик". Є і книги Рената Польового, Бориса Антоценка-Давидовича, Івана Гнатюка, Григорія Кочура та багатьох інших творців української культури. Але з якогось дива з'явилися книги Натана Рибакі і Леоніда Первомайського – советських письменників, які ушляхетили окупаційний режим. Я їх не пропонував.

Боротьба продовжується. І в ній Україна стає українською.

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ,
директор Ірпінського історико-краєзнавчого музею

НА БАТЬКІВЩИНІ
ОТАМАНА ЗЕЛЕНОГО

16 грудня 2016 р. в приміщенні Трипільської школи проведено науково-практичну конференцію "Отаман наш Зелений (Терпило) – України і гордість, і сила", присвячену 130-ї річниці з дня народження Данила Терпила (Зеленого), командира повстанської Дніпровської дивізії.

На заході були присутні директор школи Н. Давидюк, нащадки Данила Терпила – Ніна Булавина, Галина Терпило, Андрій Терпило, Анатолій Буренко, автор пам'ятника отаманові Зеленому Михайло Горловий, письменник Василь Трубай, ветеран АТО О. Пігида (учасник параду до 25-ї річниці Незалежності України в Києві), сільський голова Трипілья Анатолій Дегтяр, начальник відділу освіти Обухівського районної державної адміністрації Ю. Луцик, директор Обухівського районного центру творчості дітей та юнацтва Н. Гайко, педагоги та учні 8 – 11 класів Трипільської ЗОШ І – III ступенів.

Конференцію розпочали вихованці Обухівського РЦТДЮ духового оркестру "Гей, соколи" та гуртка сопілкарів "Музичне намисто" (керівник В. Співак) – вони виконали козацькі пісні. А члени гуртка "Історичне краєзнавство" презентували доповіді про різні періоди життя та діяльності отамана Зеленого. Так, Анна Росада дала характеристику діяльності отамана Зеленого. Анна Сладка розповіла про його дитинство та юність і донесла до слухачів різні версії походження

псевдоніма Зелений. Цікавість присутніх викликала також доповіді Романа Гладуша, Владислава Клена, Олександра Янушенка, Віктора Олексієнка, Тамари Тищенко.

Михайло Горловий розповів про щербанівських козаків повстанської дивізії Зеленого, а Василь Трубай – про халеп'янських повстанців, Галина Терпило згадала розповіді бабусі про приїзд Зеленого до їхньої оселі. Карина Тамічова, переселенка з Луганської області, зі слівзлами на очах прочитала вірш Сергія Олексієнка "Попіл", а Ярослав Ткаченко розповів про сучасних захисників України. Наймолодший учасник гуртка Роман Новохатько з гордістю згадував про свого прапрадіді Ларіона Загороднього. На завершення Анна Росада та Ярослав Ткаченко виконали пісню про отамана Зеленого на слова Миколи Щербакі та музику Тараса Силена.

Отаман Зелений, як і всі, помилявся, але ніколи не був "ворогом народу", яким його намагалася зробити Росія, яка знову напала на нашу Батьківщину.

І тоді, і тепер найважливішим є боротьба українського народу за незалежність, за свободу, за вільну нееньку Україну! Потрібно знати нашу історію, наших героїв, вчитися на їхньому подвигіві.

Катерина БУРЕМКО, керівник гуртка "Історичне краєзнавство"
Трипілья

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

Щиро дякуємо за пожертви на "Незбориму націю" Олегові та Ніні ВОЛКОВИМ (Київ), Тарасові та Ростиславові КОНЕЧНИМ (Прикарпаття), Анатолію ПАВЛЕНКУ (Київ), Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ (Калущ), Світлані МИРОНЧАК (Вовковинці) та Вікторіві ДИЛЮ (Харків)

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

ЗАГИНУЛИ...

Володимир Андрешків "Жара"
(16.10.1969, с. Бортники Жидачівського р-ну Львівської обл. – 19.12.2016, неподалік с. Луганське Бахмутського р-ну Донецької обл.)

Активний учасник Майдану, брав участь в усіх протистояннях, тримав останню лінію оборони проти ночі на 19 лютого 2014 року. До лав 25-го окремого мотопіхотного батальйону "Київська Русь" вступив 4 червня 2014 року. В його складі 20 серпня прибув до Дебальцевого. Виходив на бойові чергування, на 150 метрів уперед від наших позицій, був, так би мовити, нашими очима та вушами, а вночі – лише вушами, бо тоді тепловізорів ще не було.

26 грудня 2014 р. їхню частину вивели з міста, але вже у січні він повернувся до Дебальцевого, щоб наприкінці зими пройти крізь вогонь пекло дебальцівського оточення.

Демобілізувавшись у перший день літа 2015-го, став активним учасником ГО "Спілка учасників АТО Жидачівщини". Нагороджений медалями "За жертвність та любов до України" та "За оборону рідної держави".

5 листопада 2016 р. Володимир Степанович підписав контракт із ЗСУ. І знову опинився серед своїх хлопців.

Командир відділення, командир машини піхотного взводу 1-ї мотопіхотної роти 25-го окремого мотопіхотного батальйону "Київська Русь".

Загинув на Святого Миколая на Світлодарській дузі під час артилерійського та мінометного обстрілів наших позицій.

22 грудня з Володимиром Андрешківим попрощалися на Майдані, який він захищав під час Революції гідності. 24 грудня героя поховали в Бортниках.

Осиротив чотирьох дітей.

Олександр Бойко "Батя"
(18.01.1973, Київ – 9.11.2016, біля с. Павлополя Волноваського р-ну Донецької обл.)

9 листопада його синів виповнилося 13 років. Олександр Борисович зателефонував та привітав свою дитину, а через 2 години загинув.

Він був звичайною людиною: за фахом – зварювальник, працював таксистом, експедитором, сортувальником в "Епіцентрі". Любив риболовлю та полювання.

Веселий і водночас вимогливий, відповідальний, сильний духом, він мріяв про краще життя своєї країни та щасливу долю для своїх дітей.

Пішов у військкомат добровільно, у 3-тню хвилю. Відслужив зенітником у прикордонних військах. А потім підписав контракт. 18 травня 2016 р. знову вирушив до війська. Служив старшим матросом, оператором протитанкового відділення взводу вогневої підтримки десантно-штурмової роти 501-го окремого батальйону морської піхоти 36-ї окремої бригади морської піхоти.

Він дуже любив читати. Коли мав вільну мить, усамітнювався разом із книжкою на ліжку, над яким висів автомат.

Загинув у День писемності о 8.20 під час бою з ДРГ ворога, яка підійшла до наших позицій. Куля потрапила в серце.

Поховали козака 12 листопада в Києві.

Залишив у смутку батьків, дружину і двох діток.

Він був справжнім воїном та опорою для побратимів.

Він був звичайною людиною, яка пішла на захист України за покликом свого серця.

Дмитро Клименко "Саніч"
(18.07.1980, с. Кам'янка Каховського р-ну Херсонської обл. – 18.12.2016, Світлодарська дуга)

Починаючи з березня 2015 року, воював у складі ДУК "Правий сектор" у Писках, потім їх вивели звідти. У середині літа Дмитро підписав контракт із ЗСУ. Служив кулеметником розвідувального взводу 1-го батальйону 93-ї Окре-

мої механізованої бригади. Одразу добровільно погодився нести службу на одній з найнебезпечніших ділянок – шахті "Бутівка", де перебував до лютого 2016 року.

Людина з неймовірним почуттям гумору, доброю душею і золотими руками.

Як він радів мотоциклу, коли купив його в когось із місцевих!

Бачили б ви його, коли на Різдво 2016-го волонтери привезли йому акумулятор! Він одразу почав ганяти на мотоциклі по снігу, щасливий, як мала дитина.

Пишу, а сльози навертаються. Восени 2016 р. Дмитро Васильович підписав із ЗСУ новий контракт.

Командир бойової машини, командир 3-го відділення 3-го взводу, 3-ї роти 1-го батальйону 54-ї окремої механізованої бригади.

Загинув під час потужної атаки ворога на наші позиції.

Поховали героя 22 грудня в рідному селі.

Співчуваємо матері та сестрі.

Андрій Лелякін
(8.07.1982, с. Друга Іванівка Барвінківського р-ну Харківської обл. – 10.12.2016, біля м. Красногорівки Мар'їнського р-ну Донецької обл.)

Він добровільно пішов на Схід, сказавши рідним: "Хочу захищати вас, хочу, щоб ви спали спокійно і ніколи не побачили, як у вікно нашої хати стукає війна".

Закінчивши Барвінківське вище професійне училище №58, працював на будовах Харкова. Завжди допомагав рідним. Жили небагато, тому й крутився як мійг, не боявся важкої праці. Батько – "чорнобилець" – нещодавно помер, одружитися Андрій Володимирович не встиг.

14 квітня 2016 р. підписав із ЗСУ контракт. Служив старшим навідником міномета 3-ї мінометної батареї 3-го механізованого батальйону 92-ї окремої механізованої бригади.

Одного грудневого дня зателефонував матері, сказав, що іде на завдання.

– Не хвилюйся, я зателефоную сам, бо там, куди їду, немає зв'язку. Це був останній раз, коли рідні чули його голос.

Загинув у бою внаслідок прямого влучання 120-мм міни в яму, де перебував наш мінометний розрахунок.

Поховали Андрія Володимировича 14 грудня в рідному селі.

Осколки міни вбили не тільки цього хлопця, а й пробіли наскрізь материнське серце, адже нема нічого страшнішого для ма-

тері, ніж дивитися на свою дитину, яка лежить у труні.

Ян ОСОКА

Олексій Болдирев "Малиш"
(18.04.1987, с. Великі Копані Цюрупинського р-ну Херсонської обл. – 9.12.2015, поблизу с-ща Опитного Ясинуватського р-ну Донецької обл.)

Снайпер, заступник командира взводу 3-ї роти 1-го батальйону 93-ї окремої механізованої бригади (Черкаське, Дніпропетровська область).

Закінчив школу сержантів у місті Василькові (2014).

У 2005 – 2011 рр. проходив контрактну службу. Начальник радіостанції.

3 жовтня 2014 р. виконував військовий обов'язок у зоні АТО.

Учасник героїчної оборони Донецького аеропорту.

Під обстрілом він підняв український прапор на вежі Донецького аеропорту.

Близько 15:30 під час переміщення між опорними пунктами на виховому пристрої підірвалася БМП-2. Разом з Олексієм Болдиревим загинув сирота Іраклій Кутелія.

За тиждень перед смертю, 1 грудня, Олексій написав на своїй сторінці у ФБ: "Так часто стала звучати фраза "Люди устали от войны"... Дорогие люди, отдохни-

те! Мы не устали и защитим ваш отдых. Для вас войны нет, но вы всё равно устали от неё... Не переживайте! Мы защитим ваш отдых. Мы не умеем уставать".

Поховали героя в с. Великі Копані.

Дмитро Володимирович Афанасьєв "Лимон"
(7.01.1984, м. Краматорськ Донецької обл. – 4.05.2015, с. Півки Ясинуватського р-ну Донецької обл.)

Навчався на 2-му курсі заочного відділення юридичного факультету Національного університету "Острозька академія".

У складі добровольчого батальйону ОУН брав участь у боях за село Півки і Донецький аеропорт. Після виведення батальйону із селища Півки приєднався до волонтерської групи "Аеророзвідка", яка допомагала 93-й ОМБ в районі Донецького аеропорту.

Дістав поранення під час мінометного обстрілу з боку російських збройних формувань.

Помер наступного ранку у шпиталі.

Оскільки був родом з Краматорська, де патріотом бути небезпечно, то й матері не казав, де він.

Був мужнім воїном, справжньою підтримкою для побратимів.

Поховали героя на кладовищі селища Красногірки в Краматорську.

Вічна слава героям!

Редакція газети "Незборима нація"

"НЕВАЖЛИВО, ДЕ І КОЛИ, А ВАЖЛИВО, ЯК І ЗА ЩО!"

Шановний пане Романе, вибачте за довге мовчання. Ваше питання про Антона виявилось для мене занадто важким. Яке ставлення матері до такого вчинку єдиного улюбленого сина? Відповідь не може бути однозначною. Я думаю про це весь час.

Коли Антон тільки збирався в АТО, моє серце всіляко не хотіло цього. Але я точно знала: відмовляючи його, тільки більше підштовхну до рішення йти захищати нас. Тому намагалася себе умовити, що це правильний і гідний вчинок сина України, який не пошкодує себе заради щастя свого народу. Антон справді був патріотом – по-дитячому наївний, він вірив у кращі зміни в нашій країні, вірив у встановлення народодолання.

Як горіли очі в нього на Майдані! Скільки було сподівань!

Чомусь я була впевнена, що він повернеться. Він завжди був беззунчиком.

Я молилася кожного ранку і кожного вечора. Вважала, що мої молитви його захистять. Як же я помилялася!

На прохання батька не йти він відповів:

– А хто ж тоді піде захищати Україну – диванна дивізія?

На могилі нашого синочка викарбувано слова зі стрілецької пісні "За Україну, за її волю, за честь, за правду, за народ!" Ми свідомо змінили "за славу" на "за правду", тому що Антон завжди так жив – по честі, по совісті, завжди борюся за правду, не задля слави. Він кривди не визнавав і кривдникам

спуску не давав.

Як правильно назвав свою статтю Володимир Паршевлук – "Антон Цедік – воїн із лицарським серцем!"

Антон не був сучасною людиною – матеріальні цінності його не турбували.

Майже всі гроші, що ми йому вислали на прожиття під час навчання, він витрачав на книжки. Дехто вважав його диваком, хтось – "білою вороною", інші – великою дитиною. Антон завжди все робив тільки на свій розсуд, згідно зі своїми переконаннями.

Цікавий співрозмовник. Спокійний, розсудливий, врівноважений. Ніколи не лаявся, не мав згубних звичок. Був вегетаріанцем. Багато подорожував, любив активний відпочинок, театр, займався спортом, цікавився політикою та військовою справою. На історичні теми міг сперечатися з друзями годинами, доводячи свою думку. В соцмережах на його сторінках написано "Воля або смерть!", "Светя другим, стораю сам!", "Коли ти серцем приймеш меч, нехай Один зустріне тебе!"

Один з найкращих друзів Антона Тарас Лелюх розповів нам, що незадовго до АТО вони розмовляли про смерть. Антон сказав:

– Неважливо, де і коли, а важливо, як і за що!

Я не хочу його ідеалізувати, він не був святим, звичайно, мав недоліки. Але для кожної матері її дитина найкраща...

Як можна не пишатися таким сином? Як можна змиритися з такою втраченою!

Як же нам не вистачає нашого єдиного синочка!

Якби ж тільки не даремними були такі жертви найкращих синів наших!

Ольга ЦЕДІК
Полтава

"ЗГАДАЙМО"

Ігор-Роман Кодельський
(25.02.1918 – 1.01.1987)

На самий Новий рік, по довгій і тяжкій недузі закрилися навіки очі нашого незабутнього колеги й приятеля д-ра Ігоря Кодельського. Він відійшов у вічність, залишивши в смутку дружину Марію, єдину дочку Катрусю з чоловіком, сестру Ярославу, родину та приятелів. Прожив тільки 68 років, але його зразкове життя було сповнене родинного щастя й корисної лікарської та громадської праці.

Народився він 25 лютого 1918 р. у Звягелі, що на Житомирщині, в родині священика о. Йосипа та Юлії Кодельських. Народну й середню школи закінчив у Збаражці, де його батько був тоді катехитом. Після матури в 1936 році почав медичні студії у Львові, продовжував їх у Гіссені (Німеччина), а закінчив у Мюнхені 1947 року.

У 1943 – 1945 роках був він в українській дивізії "Галичина". Разом з іншими медиками його вислали до Гіссена для закінчення медичних студій, де й застала його капітуляція Німеччини. Після закінчення студій д-р Кодельський одружився з д-ром Людмилою Вержицькою, дочкою полковника Армії УНР, яка закінчила правничо-політичні студії в Сорбоннському університеті в Парижі.

Після дворічних студій тропічної медицини в Парижі д-р Кодельський із дружиною 1950 року виїхав з Франції на Мадагаскар, де працював як лікар протягом 8 років і де народилася їхня єдина доня Катруся.

1959 року Кодельські переїхали до Чикаго. Д-р Кодельський відбув обов'язкову інтернатуру в лікарні Лютеран-Діконесс та склав штатний лікарський іспит. Лікарську практику провадив в Овк-Лавні, штат Іллінойс, а своїх важкохворих пацієнтів приміщував у лікарні Крайст-Комюніті. Йому допомагала дружина Людмила, яка була викладачем у чиказькому Сіті-Коледжі, а опісля викладала на Українських вищих педагогічних курсах ім. Петра Могили для вчителів шкіл українознавства. Вона була надзвичайно

доброю подругою життя та зразковою матір'ю. Вони збудували собі літню хату в штаті Вісконсин, де розвели гарний садок і город. Здавалося, що життя їхнє вже тепер плитиме рівною дорогою, аж несподівано 1 листопада 1979 року померла від серцевого нападу його дружина Людмила. Це нещастя дуже пригнобило нашого д-ра Кодельського, й він залишився самотнім з донькою кілька років.

1981 року він одружився вдруге з удовою Марією Сайкевич, яка теж трагічно втратила свого першого чоловіка бл. п. д-ра Віктора Сайкевича в 1973 році. Вони почали подружнє життя й поселилися на Гавайях. І здавалося, що, може, тепер д-рові Кодельському всіміхнеться сонце. Але, на жаль, і цього разу доля не була для нього ласкава. Він захворів на нири, що вимагало постійної лікарської та шпитальної опіки. Д-р Кодельський приїхав до дочки Катрусі в Чикаго, щоб тут в університетських лікарнях рятувати своє життя. Однак через тяжку хворобу та старший вік годі було щось порадити чи зробити, і він помер у своїй хаті, при доні Катрусі.

Покійний д-р Кодельський був членом Українського лікарського товариства Північної Америки, добрим батьком і чоловіком, як також зразковим громадянином, жертвним на українські національні та добродійні цілі.

Відправи почалися панахидою в похоронному заведенні Музики в п'ятницю, 2 січня 1987 року. Панахиду відправив о. митрат М. Бутринський. Після панахиди д-р Павло Пундій попрощав покійного від УЛТПА, українських комбатантів та української громади в Чикаго.

Пам'ять про покійного д-ра Ігоря Кодельського залишиться назавжди в наших серцях. Нехай гостинна земля Вашингтона буде йому легкою. Вічна йому пам'ять!

Д-р Павло ПУНДІЙ
Лікарський Вісник.
Рік видання XXXIV. – Ч. 1 (115). – Зима 1987. – С. 58 – 59.
Публікація Володимира Семенівца.

СІЧНЕВІЙ КАЛЕНДАР

БОНДАРЕНКО Микола Степанович (1896, с. Цибулеве, тепер Знамянського р-ну Кіровоградської обл. – 3.01.1921). Чорнольський отаман (Кібець, Кобчик, 1920 – 1921).

Відзначався надзвичайною сміливістю, винахідливістю та організаційним талантом. Завжди діяв у першій лінії. Уславився вмілими засідками та несподіваними нальотами на більшовицькі гарнізони. Загинув у бою. Похований у селі Надлак, нині Новоархангельського р-ну Кіровоградської обл.

ЛИТВИНЕНКО (МОРОЗЕНКО, ЄВШАН, СОЛОНЧАК Данило) Іван Данилович (4.01.1891, с. Хоружівка, тепер Недригайлівського р-ну Сумської обл. – 1947, Київ). Командир 2-го Збірного запорозького кінного полку (01.1920), 2-ї бригади 1-ї Запорозької дивізії Армії УНР (16.06.1920), начальник розвідувального відділу Військового штабу УПА-Північ (1943); полковник Армії УНР (1920).

Учасник Першого зимового походу Армії УНР. Лицар ордена Залізного хреста. Вів розвідувальну роботу проти СРСР на користь уряду УНР і Польського генерального штабу (1924 – 1935). 12 грудня 1946 р. засуджений до розстрілу.

АЛМАЗІВ (АЛМАЗОВ) Олександр Дмитрович (6.01.1886, Херсон – 13.12.1936, Луцьк). Командир Окремого кінно-гірського гарматного дивізіону Армії УНР (з 8.12.1918), голова Комітету допомоги голодуючим в Україні, 1-й заст. голови Товариства ім. Лесі Українки; генерал-хорунжий Армії УНР.

Учасник визвольного походу Петра Болбочана на Крим (у складі полку ім. Костя Гордієнка) та Першого зимового походу. Частина Алмазова практично не знала поразок. Закінчив інженерний факультет УГА в Подєбрадах (1930).

Лицар Залізного хреста і Хреста Симона Петлюри.

ЄМЕЦЬ Василь Костюкович (15.12.1890, с. Жабарівка, тепер смт Шарівка Богодухівського р-ну Харківської обл. – 6.01.1982, США). Бандурист, учасник Визвольних змагань у складі куреня військового міністерства УНР (01.1918 та полку ім. Гетьмана Петра Дорошенка 1-ї Синьої дивізії (03 – 04.1918).

Організатор Першої державної капели бандуристів та Другої капели бандуристів.

Борис Монкевич писав про нього: “Василь Ємець в рядах Української Армії з бандурою кріпить її дух, сталить її волю до перемоги, загоєє її рани бальзамом цілющої пісні”.

ОБІДНИЙ Михайло Юрійович (1889, м. Миргород – 7.01.1938, місто Мукачеве). Етнограф, поет, сотник Армії УНР.

До 1910 року вчителював на Кубані. Творець Музею Підкарпатської Русі в Мукачеві. Автор збірок поезій “Під сяйвом волі” (1917), “Нероздвілі ранки” (1923) та ін.

Похований на цвинтарі в Мукачевому.

ГАРЯЧИЙ (ГОРЯЧИЙ) Павло Павлович (13.01.1893, с. Буда-Горобівська, тепер Черкаської обл. – 23.02.1943, м. Кременець, тепер Тернопільська обл.). Командир 1-ї сотні 1-го кінного Гайдамацького партизанського куреня імені Яна Кармелюка (01.1918 – 1919), командир кінної сотні 24-го Богунівського полку, викладач лісництва Білокриницької школи (1942 – 1943); сотник Армії УНР.

Розстріляний німцями.

ГОРОДЯНИН (ГОРЛІС-ГОРСЬКИЙ) Юрій Юрійович (14.01.1898, с. Демидівка, тепер Решетилівського р-ну Полтавської

обл. – 27.09.1946, м. Новий Ульм, Німеччина). Старшина 2-го Запорозького (збірного) полку 1-ї Запорозької дивізії Армії УНР (1919 – 1920), осавул отамана 1-го (основного) куреня полку гайдамаків Холодного Яру, поручник Армії УНР.

Учасник Першого зимового походу. Лицар хреста Симона Петлюри.

УГРИН-БЕЗГРИШНИЙ Микола (18.12.1883, село Куп’ятичі Перемишльського повіту, тепер Польща – 19.01.1960, м. Новий Ульм, Зах. Німеччина). Співредактор місячника “Вісник Пресової Квартири У.С.С.” (05.1916), комісар шкільництва ЗУНР у Косівському повіті (поч. 1919), редактор видавництва “Довбуш” і журналу-тижневика “Чорногора”, голова Рогатинського повітового осередку УВО (1920-ті), викладач Рогатинської учительської семінарії (1941 – 1943), головний редактор і видавець газети “Рогатинське слово” (07.1941 – 12.1941), член Військової управи дивізії “Галичина” (1944); підстаршина УСС, сотник УГА, сотник дивізії “Галичина”.

1919 року намагався підняти на Покутті повстання проти румунських окупантів, але був арештований. Карався у Бухарестській тюрмі. Вийшовши на волю, співпрацював з урядовими чиновниками УНР, які перебували у Станіславі (1919). Учасник наступу українських армій на Київ улітку 1919 року. Якийсь час був у загоні отамана Якова Шепеля та 6-й Січовій стрілецькій дивізії (1920). 1920 року арештований поляками і кинутий у Березанську тюрму. Повернувшись до Рогатина, викладав у гімназії українську, латинську, німецьку та польську мови. Редагував часописи “Рогатинець” та “Самопал”, гумористично-сатиричний журнал “Око”.

Учасник битви під Бродами. Син воював в УПА (пропав безвісти). Спільно з Антоном Лотоцька-Залізняка, Дениса Гупала, Юрія Дроботківського, козаків Олексія Добровольського, Тимоша Компанійця, Івана Ляшенка, Василя Ткаченка, члена Холодноярського повстанкому Григорія Яковенка і полковника Костянтина Здобудь-Волю (Блоху).

14 грудня 2016 р. реабілітовано десятих козаків та отаманів Київщини: Івана Андрійовича Грисюка-Гайового, Михайла Семеновича Куценка, Григорія Андрійовича Олійника, Платона Степановича Олійника, МIRONA Кузьмовича Забудзького, Петра Павловича Троценка, Петра Тимофійовича Савенка, Калістрата Дмитровича Ніколаєнка (справжнє його прізвище Миколаєнко), Григорія Галушенка та І. Мельниченка (насправді Гната Івановича, псевдо “Твердак”). Цих хлопців засудили 29 січня 1923 року.

У той день Надзвичайна сесія Військового відділу Київського губернського ревтрибуналу (голова Лев Іванов, члени Міхеєнко і Валерій Горожанин, секретар Михайло Фріновський) інкримінувала їм створення “повстанської органі-

зації з метою підняття збройного повстання проти Радвлади на користь УНР”. Ревтрибунал визнав усіх винними. Усі обвинувачені були українцями.

Одих хлопців 14 грудня 2016 р. реабілітовано. Чудова новина! Але чому забули про Трохима Степановича Андраша, Василя Кузьмовича Забудзького, Григорія Павловича Ромашка, засуджених у тій же справі і в той же день – 29 січня 1923 року?

Отже, вельмишановний Юрію Віталійовичу, дякуємо Вам, але закликаємо не припиняти справу, адже десятки тисяч борців за волю України залишаються nereабілітованими.

Проконсультуватися можна у працівників Галузевого державного архіву СБУ. Якщо буде потреба, то і я завжди готовий прийти на допомогу.

частин у Тарашанщині, учасник Першого зимового походу у рядах кінного полку Чорних Запоріжців. У міжвоєнних роках у Галичині та на еміграції в Австрії і Канаді був “видатним актором та режисером”.

РЕМБОЛОВИЧ Іван Семенович (28.01.1897, м. Городня, тепер Чернігівської обл. – 8.09.1950, Станіслав, тепер Івано-Франківськ). Отаман півсотної Вільного козацтва (поч. 1918), начальник зв’язку 1-ї Запорозької дивізії, Запорозької групи (05.1919), штабу Дієвої армії УНР (4.08.1920), командир ударної частини УПА Юрка Тютюнника (5.11.1921), командир саперного куреня дивізії “Галичина” (1.12.1943 – 1.07.1944); звання – підполковник Армії УНР, сотник дивізії “Галичина”.

Учасник битви під Бродами у липні 1944 р., під час якої був тяжко поранений, внаслідок чого втратив ногу. У 1944 – 1949 рр. – у підпіллі ОУН. 15 травня 1950 р. засуджений до розстрілу.

Іменем Івана Ремболовича названо вулицю в м. Івано-Франківську.

ДЯЧЕНКО Петро Гаврилович (30.01.1895, село Березова Лука, тепер Гадяцького р-ну Полтавської обл. – 23.04.1965, Філадельфія, США). Командир кінного полку Чорних запоріжців (27.06.1919 – 1920), командир 3-ї Окремої кінної бригади Запорозької групи (лютий 1920), командир Окремої української протитанкової бригади “Вільна Україна” (22.02.1945), командир 2-ї Української дивізії УНА (7.03.1945), звання – полковник Армії УНР (23.06.1920), генерал-поручник УНР (після 1.02.1961).

Лицар Залізного хреста, Хреста Симона Петлюри та Военного хреста. Автор спогадів. Похований на Українському православному цвинтарі у Бавнд-Бруці.

Роман КОВАЛЬ

ДЯКУЮ ГЕНПРОКУРОРОВІ, АЛЕ...

14 грудня 2016 р. Генеральний прокурор України Юрій Луценко на своїй сторінці у Фейсбуці повідомив: “Найкращий подарунок на день народження. Саме сьогодні виконано зобов’язання, яке я собі встановив у камері Лук’янівської в’язниці, де тримали перед стратою багатьох холодноярців. Тож сьогодні за поданням Київського обласного прокурора суд реабілітував останніх із засуджених радянською владою до розстрілу отаманів Холодного Яру – І. Грисюка-Гайового, М. Куценка, Г. Олійника, І. Мельниченка, П. Олійника, М. Забудзького, П. Троценка, П. Савенка, К. Ніколаєнка, Г. Галушенка. Суд встановив, що обвинувачення, яке сформульоване у вироку трибуналу, вказує на те, що холодноярці засуджені за боротьбу, в тому числі і збройну, проти радянської влади, за прагнення створення незалежної Української держави, за участь у збройних загонах Україн-

ської Народної Республіки та інші дії, які стверджують їх участь у боротьбі за незалежність України. Відтак, керуючись Конституцією і законами Української держави, всі наші герої Холодного Яру – реабілітовані. Тепер гасло холодноярців звучатиме ще впевненіше: “Слава Україні!”

Дякую Генеральному прокуророві України за реабілітацію козаків-повстанців!

Водночас звертаю увагу, що серед названих осіб немає жодного холодноярця. А в повстанні 9 лютого 1923 р. в Лук’янівській в’язниці з названих осіб взяли участь лише троє – Іван Гайовий-Грисюк, Михайло Куценко та Григорій Олійник (усі загинули).

Але тривогу викликають не помилки генпрокурора, а його заява про те, що реабілітовано “останніх із засуджених радянською владою до розстрілу отаманів Холодного Яру”.

Тобто всі вже реабілітовані, добру справу зроблено і далі про це можна забути!

Але ж це не так!

Нереабілітованими залишаються ще багато учасників повстання в Лук’янівській в’язниці, серед них і холодноярський отаман Сергій Сергійович Захаров та визначні діячі Визвольного руху з Галичини, які організували українське підпілля в Києві і на Київщині, – січові стрільці Микола Іванович Опока та Михайло Семенович Турок (статті про них є у Вікіпедії), які загинули поруч із холодноярцями, а також інші особи (всього під час повстання в Лук’янівській в’язниці 9 лютого 1923 р. загинуло 38 осіб).

Нагадую, що 18 жовтня 2016 р. Колегія суддів палати з розгляду кримінальних справ Апеляційного суду Київської області реабілітувала холодноярських отаманів Ларіона Загороднього, Мефодія Голи-

Широ дякуємо! Вікторові ДИЛЮ та Віталію ЧУПРИНІ (обидва з Харкова) за датки (відповідно 150 грн і 100 грн) на пам’ятник полковникові Петрові Болбочану і Ользі БУЛАВІН за пожертву (500 грн) на лікування вояка “Айдару”

Газета виходить за підтримки Благодійного фонду “Волинь-Україна” та ГО “Рух за українську мову”

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Ії редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АГО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36.

“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 25 грн. “Філософія сили” Романа Ковалю – 30 грн.

“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 65 грн. “Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 35 грн. “Подєбрядський полк” Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 90 грн. “Отаман Орлик” Романа Ковалю – 45 грн. “Сто історій Визвольної війни” – 60 грн. “Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 47 грн. “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 50 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 50 грн. “100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 50 грн. “Солодко-гіркий романс”, аудіодиск Люцини Хворост, 50 грн. “Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 60 грн. “Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 45 грн. “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 300 грн. “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 150 грн.

HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 85 грн. “Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 35 грн. “Філософія сили” Романа Ковалю – 45 грн. “Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 50 грн. “Подєбрядський полк” Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 115 грн. “Отаман Орлик” Романа Ковалю – 70 грн. “Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 80 грн. “Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 69 грн. “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 68 грн. “Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 74 грн. “100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 71 грн. “Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 59 грн. “Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 82 грн. “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 325 грн. “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 175 грн. Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 70 грн. Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім’я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

Наш індекс – 33545. Ціна на 11 міс. – 35 грн.

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325. Наклад 3000 примірників. Видруковано 26.12.2016 р.

Засновник Роман Миколайович Коваль

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України